

de kan arbejde. Det er jo ikke deres Skyld, at det Krav, som Socialdemokratiet stiller, nemlig Kravet om Retten til Arbejde, ikke er anerkendt; men hvis man ikke vil nægte Retten til Livsopholdet for de Mennesker, der sættes til at leve paa Jorden, kan man heller ikke nægte dem Retten til Føde ved Arbejde eller, naar Arbejde ikke kan skaffes under de nuværende Samfundsforhold, Føde ved Hjælp af Understøttelse.

I denne Forbindelse vil jeg ligesom forleden det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen) lægge et godt Ord ind for en betrængt Kommune, nemlig St. Hans Landsogn ved Odense. Denne Kommune hører til de i Forvejen vanskeligt stillede Kommuner, som under den nuværende Situation er ude af Stand til at bære de Byrder, der bliver lagt paa dem. Sogneraadet, som kaldes Distriktsbestyrelsen, har vedtaget at anvende § 1 i sin fulde Udstrækning, hvilket vil sige for Regnskabsaaret 1917—18 et Beløb paa 78,000 Kr. Desuden har man andraget den højtærede Indenrigsminister om Tilladelse til at anvende 19,000 Kr. efter § 2. Saa store Beløb har man maattet vedtage at anvende trods Kommunens vanskelige Stilling, og Grunden er den, at den langt overvejende Del af Befolkningen i denne Kommune hører til Arbejderklassen, er Arbejdere og ligestillede. Disse Udgifter skal saa dækkes ved Udskrivning af Skatter med 25 pCt. paa Formue og 1 pCt. paa Aktieselskaber, hvilket tilsammen kun giver 3,000 Kr. Hartkornsskatten, som for Tiden er 76,8 Kr. pr. Td., vil stige med 21,76 Kr. og Ejendomsskylden med 62 Øre til 232 Øre pr. 1,000 Kr. Formue- og Lejlighedsskatten vil, naar Ligningen sker paa Indtægter paa 2,300 Kr. og derover, medføre en Stigning paa 49,2 pCt., alt beregnet efter Refusion i Henhold til Dyrtidsloven. Det er Enkelthederne i denne Sag, og jeg vil anmode den højtærede Indenrigsminister om at stille Forslag om ekstraordinær Hjælp til den nævnte Kommune. Jeg tror — jeg har ikke Sikkerhed for det, men jeg tror — at et saadant Forslag vil blive velvilligt behandlet i Finansudvalget. Naar jeg taler specielt om denne Kommune, er det, fordi den ligger i min Valgkreds, og jeg er særlig anmodet om at bringe Sagen frem paa Rigsdagen. Jeg ved, at der ogsaa i andre Kommuner trænges til ekstraordinær Støtte fra Statens Side.

I Forbindelse med denne direkte Hjælp til Befolkningen staar ogsaa Omsorgen for

at skaffe de nødvendige Fødemidler og det nødvendige Brændsel her i Landet til en rimelig Pris. Det er ikke min Hensigt i denne Aftentime at komme ind paa de mangeartede Forhold, som her kan være Tale om, der er maaske ogsaa dem, som er nok saa godt inde i de herhenhørende tusind Enkeltheder. Jeg vil kun bede den højtærede Minister om et Par Ting paa dette Omraade og da først om at drage Omsorg for, at det Forbud, som han udstedte omkring 1. April i Aar, bliver overholdt. Det var et almindeligt Forbud mod at forhøje Prisen paa Varer ud over den Pris, som gjaldt paa det Tid, da Varen blev indkøbt, naar Prisen ikke bevisligt — stod der i dette Cirkulære — er begrundet i forøget Udgift for Sælgeren ved den paa-gældende Vares Erhvervelse. Dette Forbud overtrædes til Stadighed. Jeg kan nævne mange Eksempler derpaa, men det kunde sikkert alle de Herrer, og de lokale Prisreguleringskommissioner er ikke — saa lidt som Politiet — meget aarvaagne i den Henseende. Jeg skal kun omtale et enkelt Tilfælde, i hvilket Prisreguleringskommissionens Formand greb ind overfor en saadan Forhøjelse, og hvor det saa lykkedes at forhindre den. I Svendborg vilde Beværterne i Foraaret forhøje Ølpriserne ud over det Beløb, saa vidt jeg erindrer, 2 Øre, som man forrige Gang bevilgede Bryggerierne som Prisforhøjelse. Man vilde benytte Lejligheden til at runde Prisen af opefter — man runder i det hele af opefter, det gør man ogsaa med Skatten paa Cigarer, Tobak o. s. v., og naar Beværterne af Bryggerierne faar en Prisforhøjelse paa 2 Øre, benytter de Lejligheden til at „runde af“, saa at Forhøjelsen bliver 5 Øre. Der var imidlertid en behjertet Formand for Prisreguleringskommissionen, Redaktøren af Byens socialdemokratiske Blad, P. Andersen, som greb ind og sendte Anmeldelse ind til Justitsministeriet. Ministeriet forbød da omgaaende denne Prisforhøjelse. Se, det var rigtigt og godt gjort, men det er meget faa Eksempler, der kan anføres i saa Henseende, og det var ønskeligt, om der blev taget ganske anderledes fat paa dette Omraade. I mange Tilfælde burde lignende Nægtelse finde Sted, og i det hele mener jeg — det vil jeg gerne gøre opmærksom paa her — at de lokale Prisreguleringskommissioner vist i nogen Grad misforstaar deres Opgave. De maa være meget mere vagtsomme og maa selvfølgelig have Forbindelse med Byens Politi, saa at de kan gribe ind og slaa ned, hvor som helst man paa uberet-